

Cor de cirera

Cathy Cassidy

Més de
2.000.000
d'exemplars
venuts a tot
el món

The
chocolate
box girls

Estrella Polar

Cor de cirera

Cathy Cassidy

Traducció
d'Anna Llisterri

Estrella Polar

© del text: Cathy Cassidy, 2010
Títol original: *The Chocolate Box Girls. Cherry Crush*
© de la traducció: Anna Llisterri, 2016
© Editorial Planeta, S.A., 2016
© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Avinguda Diagonal 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Primera edició: maig del 2016
ISBN: 978-84-16522-35-4
Dipòsit legal: B. 7.551-2016
Imprès a Espanya – Printed in Spain

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

1

Hi ha coses de l'Acadèmia Clyde que trobaré a faltar... coses com els macarrons amb formatge i patates fregides, i el púding amb crema, i contemplar el clatell d'en Ryan Clegg a classe de plàstica. També hi ha coses que no trobaré a faltar, com els exàmens de mates i l'estofat de l'escola, i la Kirsty McRae. La Kirsty McRae no la trobaré a faltar gens..., ella i les seves amigues em fan tornar boja.

Ho tenen tot: cabells perfectes amb reflexos a la moda i un uniforme escolar perfecte, d'aquells tan xulos que venen a la Topshop del carrer Buchanan. Treuen bones notes, són populars, cauen bé als professors, enamoren els nois.

Tothom vol ser com elles... Tothom menys jo. Jo no m'assemblo a la Kirsty McRae, gens ni mica. No tinc els cabells perfectes, el meu uniforme és de segona mà

i ara mateix tinc una taca lleugerament enganxifosa a la faldilla, on aquest matí m'ha caigut la torrada amb melmelada. No trec bones notes, bàsicament perquè faig als deures a l'autobús mentre vaig cap a l'institut, i als professors no els caic bé; només a la d'anglès, que diu que tinc una imaginació molt viva.

No estic del tot segura de si per a ella és una cosa bona.

Simplement, és que no sé què li veuen, a una noia com la Kirsty.

És que no és ni simpàtica. Quan teníem set anys, un dia la vaig convidar a sopar a casa i es va queixar que no li agradaven els entrepans de béicon, i va preguntar com era que el nostre peix tenia nom de gos. Jo no sabia que Rover fos nom de gos, llavors. Suposo que el pare havia volgut fer una broma quan l'hi va posar.

La Kirsty em va preguntar on era la meva mare, i li vaig dir que no en tenia.

—No diguis ximpleries —va insistir—. Tothom té mare. Qui et fa el sopar? Qui et renta i et planxa la roba?

—El pare, és clar!

Bé, exactament, ell no la planxava. Només l'espolsava i reia, i deia que unes quantes arrugues no havien fet mai mal a ningú.

—Que estan divorciats? —va xiuxiuejar—. Que us va abandonar, o una cosa així?

—És clar que no!

La Kirsty va aclucar els ulls.

—Que ets adoptada? —em va preguntar—. Perquè no t'assembles gens al teu pare! Sembles... no sé, xinesa, o japonesa, o de per allà.

—Sóc escocesa! —vaig protestar—. Igual que el pare!

—Em sembla que en realitat no és el teu pare —va dir, i quan va veure que els ulls se m'omplien de llàgrimes va esbossar un somriure.

Dilluns, quan vaig tornar a escola, la Kirsty havia explicat a tothom que jo era adoptada i que el meu pare escombrava el terra de les naus de la fàbrica de xocolata McBean's.

I era veritat que ho feia, de tant en tant, però igualment ella ho va dir amb molt mala bava.

No, a la Kirsty McRae no la trobaré a faltar gens.

Com si li haguessin dit que pensava en ella, la Kirsty entra fent escarafalls al menjador amb la seva colleta d'amigues. S'obren pas fins al davant de la cua, i després s'acosten tranquil·lament a la taula on estic asseguda tota sola amb els meus macarrons amb formatge i patates fregides, sense ni adonar-se que sóc allà. Es deixen caure al meu costat amb els seus plats d'amanida, posant-se bé els cabells, repassant-se el brillant de llavis i xerrant de nois, cites i esmalt d'ungles.

—Ei, Sorcha —diu la Kirsty—, segur que no t'atreveixes a tirar-li una patata a la senyoreta Jardine! Què t'hi jugues?

La Sorcha m'agafa una patata fregida del plat i la fa volar pels aires. La patata toca l'espàtlla de la jaqueta de pota de gall de la directora, i després cau a terra. La senyoreta Jardine mira al seu voltant, amb les celles arrufades, i s'atura quan em veu a mi, amb la forquilla plena de patates i macarrons a mig camí de la boca. Acluca els ulls amb aire acusador, però no té proves, i torna a concentrar-se en el dinar.

La Kirsty no para de riure per sota el nas, i jo li llanço una mirada glacial.

—Què mires? —em diu de mala manera.

—Res —dic, però em surt un somriure involuntari. La Kirsty és exactament això... res.

—Per què somrius així? Mira que ets rareta, Cherry Costello!

Em mira com si fos una cosa petita i llefiscosa que ha trobat enganxada en una fulla d'enciam, i per un cop a la vida goso aguantar-li la mirada. Inclino la barbeta i somric, i veig com la cara se li contrau de ràbia.

Es gira cap a les seves amigues.

—Ei, sabíeu que la mare de la Cherry la va trobar tan penosa que se la va treure de sobre i va fugir corrents a viure a l'altra punta del món? Com és, Cherry, saber que ni la teva pròpia mare va tenir ganes de quedar-se amb tu?

—Tu no en saps res, de la meva mare —dic en veu baixa.

La Kirsty riu.

—I tant que sí, Cherry —diu—. Vam anar a la mateixa escola a primària, no te'n recordes? La teva mare és una estrella del cinema, oi? A Hollywood? Això és el que em vas explicar a cinquè. O potser és dissenyadora de moda, i viu a Nova York. Quan fèiem sisè explicaves aquesta història. I a veure, què més era? Model, cantant, ballarina... A Tòquio, a Sydney, a la Mongòlia exterior... De veritat, Cherry Costello, no entenc com pots ser tan mentidera!

La Kirsty riu, i llavors jo l'odio, l'odio de debò.

—Deixa-ho estar, Kirsty —diu la Cara, però la Kirsty mai no ha sabut quan s'ha de deixar estar una cosa. Prefereix burxar i burxar amb un pal punxegut fins a fer sang.

—La teva mare no és actriu, oi, Cherry? —diu la Kirsty amb malícia, i les altres, fins i tot la Sorchia i la Cara, fan una rialleta.

—No —murmuro, amb les galtes enceses.

—Tampoc no és dissenyadora de moda, ni model, ni ballarina, oi?

—No...

Tinc la sensació que tot el menjador s'ha quedat en silenci. Volen sentir el que la Kirsty està a punt de dir. Volen veure com m'ensorro.

—Tot plegat eren històries que t'inventaves, Cherry, per semblar més interessant —diu la Kirsty—. Oi que sí? El que passa és que no et va sortir bé, perquè tu no ets interessant, gens ni mica. I la teva mare tampoc.

Em fa mal el pit, amb el dolor calent i amarg de la vergonya. Busco alguna cosa per dir, una rèplica intel·ligent, una resposta esmolada. Res. Ja he gastat tots els meus somnis i fantasies, i la Kirsty els ha posat una etiqueta que diu «mentides». Bé, potser eren mentides, però en aquell moment una part de mi se les creia.

—Segurament la teva mare només és una inútil, com tu —diu la Kirsty amb mala idea.

Aparto bruscament la cadira i em quedo dreta. Les cames no acaben d'aguantar-me, i les mans em tremolen quan aixeco el plat. Ara hauria d'agafar el dinar sense dir res i anar-me'n i buscar una taula al racó més amagat del menjador, on la Kirsty i la seva colla no em puguin fer mal.

És el que hauria de fer.

Però potser ha arribat el moment de fer-li saber a la Kirsty McRae exactament què penso d'ella. Fet i fet, ja no tinc res a perdre.

Aixeco el plat de macarrons amb formatge i patates fregides i l'inclino damunt del cap de la Kirsty McRae, mentre observo com la pasta espessa i enganxifosa de formatge va caient damunt dels cabells amb reflexos perfectes. Unes quantes patates rodolen per les mànigues blanques i hi deixen rastres de greix, i el quètxup li esquitxa la pell pàl·lida com si fos sang.

—Oh, Déu meu —diu la Sorcha.

I, al principi lentament, amb vacil·lacions, tot el menjador es posa a aplaudir i a fer crits d'entusiasme.

2

La senyoreta Jardine no està entusiasmada, és clar. No ho veu com un gest heroic sinó com un «atac cruel i premeditat a una companya», cosa que em sembla una mica exagerada. Vull dir, que si ho hagués planejat, hauria triat un dia que hi hagués esto-fat o una cosa així. Els macarrons amb formatge no deixen de ser un dels meus plats preferits.

En tot cas, la senyoreta Jardine està enfadada i serra els llavis formant una línia tan fina que gairebé desapareixen.

—La pobra Kirsty ha necessitat primers auxilis i és a la infermeria —em diu—. Tens sort que no s’hagi cremat ni hagi patit un xoc greu!

Aixeco una cella. La pobra Kirsty? I què més! Un xoc greu encara li podria anar bé. Potser quan es despertés s’hauria oblidat que era una bruixa mesquina i

malintencionada. Suposo que no seria probable, però sí possible.

—Cherry, aquest comportament és totalment intolerable —diu la senyoreta Jardine en to de superioritat—. Que t’ha fet mai res, la Kirsty McRae?

Parpellejo. Per on començo? Li hauria d’explicar aquella vegada que em va llençar els mitjons d’esport al vàter, només per divertir-se? O quan va dir a tothom que havia vist el meu pare al carrer Sauchihall, disfressat de barreta de galeta i xocolata McBean’s, repartint mostres de Taystee Bars?

Li hauria d’explicar el que fa a altres nanos, als que li cauen malament de debò? El mes passat, a classe de plàstica, va deixar la Janet McNally sense la trena, que li arribava a la cintura, amb la guillotina de tallar paper. I ningú li va dir absolutament res. Va jurar que ni s’havia acostat a la guillotina i, al final, d’una manera o altra la culpa va acabar sent de la Janet.

De bojos.

—M’ha dit mentidera, senyoreta —xiuxiuejo.

La senyoreta Jardine em mira per damunt de les ulleres.

—Mentidera... Bé, és una paraula molt forta —diu—. Tot i això, uns quants professors i alumnes han fet comentaris sobre, com t’ho diria, la teva capacitat d’adornar la veritat.

Parpellejo. Crec que la meva pròpia directora m’acaba de dir mentidera.

—Em sembla, Cherry, que no has començat amb gaire bon peu a l'Acadèmia Clyde —continua dient—. He de reconèixer que estic una mica preocupada. Sé que has tingut una infància poc convencional, però sincerament, no és cap excusa perquè expliquis totes aquestes històries. Tinc entès que fa una setmana li vas dir a la senyoreta Mercier que no podies entregar els deures de plàstica perquè una cabra se'ls havia menjat. Pensa-hi una mica, Cherry: una cabra? A Glasgow? De debò que esperes que ens ho creguem?

De debò que sí, perquè és la veritat. Aquell cap de setmana el vam passar fora, a la zona dels Borders, amb uns amics de quan el pare estudiava belles arts, i em vaig estar més d'una hora asseguda al sol esforçant-me per fer un esbós a llapis del violí del pare. Estava orgullosa d'aquell dibuix. Després, mentre dinàvem, la cabra del veí es va ficar al jardí. Es va menjar el meu dibuix, va rosegar la punta de la manta de pícnic i em va partir les ulleres de sol per la meitat d'una mossegada.

Espero que després tingúes un bon mal de ventre.

—Cherry, si expliques massa mentides, ni que siguin petites i sense importància, arribarà un dia que ningú no et farà cas —segueix la senyoreta Jardine—. T'han explicat mai el conte d'en Pere i el llop?

—Sí, senyoreta —dic amb veu cansada.

Me l'explica igualment, un conte que fa venir ganes de badallar sobre un nen que sempre diu mentides i

per això un dia, quan veu un llop i vol avisar la seva família, ningú no se'l creu. El llop se l'acaba menjant.

La lliçó d'aquest conte està molt clara. Si no paro de dir boles, potser se'm menjarà un llop, i la culpa serà meva i només meva.

—Aquestes històries fantàstiques s'han d'acabar abans no surtin de mare —m'avisa—. I després de les vacances d'estiu, hauràs d'anar a veure l'orientador escolar un cop per setmana. És evident que l'explosió d'avui no és gens pròpia de tu, però igualment em preocupa. Et volem ajudar, Cherry. No només amb les mentides compulsives, sinó també amb aquests problemes d'ira que tens.

Una marea escarlata em puja per les galtes. Mentides compulsives? Problemes d'ira? On vol anar a parar, la senyoreta Jardine?

—Després de les vacances d'estiu ja no vindré, senyoreta —li dic, amb tanta educació com puc—. El meu pare s'ha enamorat. Ho deixa tot per anar a viure amb la seva nòvia en una casa grandiosa al costat d'un penya-segat a Somerset. Serem una família de debò, i ens farem rics venent bombons orgànics de luxe.

La senyoreta Jardine em mira una bona estona amb cara de llàstima.

—Mira, Cherry, és justament d'això que t'estic parlant! —diu, empipada—. És evident que no anireu a viure a la vora d'un penya-segat a Somerset! El teu pare treballa a la fàbrica de xocolata McBean's, fent

Taystee Bars i descartant les que tenen tares, però no són ni orgàniques ni de luxe, i no és gens probable que ningú es faci ric amb això, segur que hi deus estar d'acord. No sé d'on treus aquestes idees tan fantasioses!

—Però, senyoreta...

—Em sembla que si marxessis de l'escola el teu pare ens ho hauria dit, no ho creus? —diu.

Passo els dits pel sobre que tinc dins la bossa. Ja fa cinc dies que hi porto la carta del pare per a la senyoreta Jardine, cada cop més i més masegada. Hi ha una taca taronja en una cantonada, on ahir em va vessar l'ampolla de refresc, i una cosa blava i enganxosa allà on se'm va petar el boli. Ara ja no val gaire la pena donar-l'hi, no quan la senyoreta Jardine creu que tota la història d'anar a viure a la vora d'un penya-segat és pura fantasia.

Sí, és veritat que el pare treballa a la fàbrica de xocolata McBean's. Almenys quinze dies més. Llavors penjarà el davantal i recollirà l'última nòmina, acompanyada com sempre d'una bossa de plàstic plena de Taystee Bars descartades, perquè per algun motiu es van quedar sense un pis de galeta, o els falta la capa ondulada de xocolata blanca a dalt, o pel que sigui es veuen massa primes o boterudes. Trobaré a faltar les xocolatines.

Després, començarem a recollir per al trasllat: desmuntarem la nostra vida i la plegarem dins de caixes de cartró i bosses d'escombraries, i carregarem les nos-

tres pertinences a la furgoneta vermella del pare i marxarem cap al sol ponent. Bé, cap al sol ponent ben bé, no, perquè el pare vol posar-se en marxa a primera hora del matí, però ja m'enteneu.

Realment anirem a viure a la vora d'un penya-segat a Somerset. La senyoreta Jardine no té ni idea de com n'és d'estranya, la meva vida.

—Ja n'hi ha prou de mentides, Cherry —diu.

—Eh... sí, senyoreta.

—I per descomptat, vull que demanis perdó a la Kirsty McRae.

—D'acord —dic remugant.

La senyoreta Jardine em fa anar a bon pas a la infermeria, on la Kirsty seu arrupida en una butaca flonja, fent glopets de llimonada i menjant galetes.

—Les galetes van molt bé per al xoc —diu amb un somriure burleta.

Tant me fa, perquè la Kirsty també té restes enganxifoses de macarrons als cabells de color castany amb reflexos, i fa una lleu olor de formatge. Sóc prou mala persona per alegrar-me'n.

—La Cherry t'ha de dir una cosa, Kirsty —diu la senyoreta Jardine.

La Kirsty fa cara de felicitat, amb els ulls brillants de triomf.

—Jo... em sap greu, Kirsty —dic amb penes i treballs.

No em sap greu, gens ni mica. I la senyoreta Jardine

no vol que digui mentides, oi? Se suposa que he de girar full i començar de nou, ser franca i sincera. Ja n'hi a prou de mentides.

Miro la Kirsty McRae als ulls.

—Em sap molt greu que... que... que siguis una bruixa rancuniosa, venjativa i plena de mala bava!

Llavors és quan la senyoreta Jardine em diu que estic expulsada temporalment, expedientada i castigada després de classe, segurament durant la resta de la meva vida.